

Jsoucno a skutečnost

Když budeme mluvit o jsoucnu, budeme mít na mysli vždy něco vnitřně integrovaného; naproti tomu skutečné může být (a bývá) i to, co vnitřně integrováno není. Máme třeba na zahradě tři ovocné stromy; každý strom můžeme považovat za jsoucno (a tedy za jsoucí jako celek), ale skutečností zůstává i to, že jsou tři, přestože trojice stromů nemůže být považována za jsoucno. Svět je nepochybně skutečný, ale nejspíš není jsoucnem. To, že naše tři ovocné stromy jsou skutečné, nebrání tomu, aby se jim dařilo nebo naopak nedařilo podle toho, jak o ně pečujeme. Spousta stromů v lese je skutečností, ale les není jsoucnem. To, že je pohromadě mnoho jednotlivých jsoucenců, neznamená (vlastně nikdy), že jde o pouhou hromadu, neboť jednotlivá jsoucna spolu navazují vztahy, i když ty vztahy nemají takový charakter, aby vytvářely jednotu (nebo aby byly založeny na nějaké niterné jednotě). To všechno znamená, že skutečnost nemusí být zbavena jakékoli niternosti (nepředmětnosti), i když nevytváří přímo nějakou jednotu (nějaký celek).

(Písek, 150810-1.)